

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

18. Dies Januarii. Meditatio, punctum est, unde dependet æternitas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

riuntur etiam in summis fastigijs, urbiumque periculis, ubi verè est Infernus ille viventium, cujus meminit David, ad supernam patriam properantem, & anhelantem ante ultimum halitum, jam nunc esse fœlicem. Ecce hic Beatitudinem in solitudine, Paradisum in deserto, cœlum in terra. Quare, nisi exofus tuam fœlicitatem, ambis esse miser, aggredere quod suadeo opus, ingredi quam proposui solitudinem, & si terreat te in aditu itineris, via illa arcta, & angusta, sis memor illius metri:

Est iter angustum, quod tendit ad aethera sursum.

18. DIES JANUARI.

Meditatio, punctum est, unde dependet æternitas. *S. Bern. lib. 2. de Consid.*

Princeps in I. solitudine opus, est frequens meditatio.

H Actenus multa de hominum turba, & multitudine, nec pauca de solitudine, & in laudem solitudinis. Nunc

autem ille qui solus est, ne solus sit, & in otio otiosus, quid aget, quod egisse pretium fuerit operæ? Prima ejus occupatio, sit frequens & solers Meditatio. Quid homini tam est proprium, imò continuum, quàm consideratio, quàm mentis cogitatio? Audi Tullium: (a) *Docto homini, & erudito, cogitare est vivere.* Quid igitur probrosius homini, quàm tam nobilem mentem divinitus ei concessam obbrutescere & contaminari corporis colluvione, occupare quisquiliis, nec se attollere ad æterna? Divinè suo more de consideratione Divinus Dionysius, qui ait, esse mo-

TURA

(a) 45 Acad.

tum, qui in orbem, & circulum fertur, quiq; est ejus ad se, ab iis quæ extrâ sunt, introitus, cum vim mentis inflectit, & à multis quæ circumstant, convertit, & colligit primum ad se, deinde facultates animi omnes conjungit, atque ita demum ad pulchrum, & bonum deducit. Et hoc est hominis probè sapientis, mentis aciem abducere à consuetudine sensuum, contemplari res cogitatione dignissimas, dies, ac noctes in acerrima rerum utilium contemplatione collocare.

II. Quam ob rem ut tu moralis post vitam hanc mortalem, sis fœliciter æternus, cum Meditatio sit punctum undè dependet Æternitas, ut mediteris non minori successu, quàm conatu, observa illud Dei ore Isaiaë monitum: *(a) Vade popule meus, intra in cubicula tua, clande ostia tua super te, abscondere medicum.* O quàm multa sic abscondita Deus absconditus tibi revelabit. Volebat olim Deus, teste Oseâ, Animam sibi dilectam, ex humili solo efferre in altum super omnia humana, inter mortales extollere super id omne, quod est mortale; volebat illuminare ejus intellectû, inflammare voluntatè, corroborare spiritum, desponsare eam sibi in fide, complecti charitate, exornare variis virtutibus, locupletare copia gratiarum, deniq; loqui *ad cor ejus*. Jam verò quem sibi Deus locum selegit, ubi tot, ac tantis animam illam beet favoribus! An curiam? ibi curæ; an forum? ibi jurgia; an aulam? ibi dissidia: an campum? ibi prælia: an mare? ibi naufragia: an Scholam? ibi discordia. Ubi ergò? quem elegit locum, ad tot, tanta, ac tam inusitata bona conferenda? Audi

Oseam

(a) Is. 26. 20.

Oseam: [a] *Ducam eam in solitudinem, & ibi loquar ad cor eius.* Nemo rem magnam, opus arduum, strategema præclarum, facinus heroicum, unquam aggressus fuit, nisi præmissâ diuturnâ illius rei, quam moliebatur, meditatione, in solitudine.

III. In hoc secessu niti debes, ut non tantùm sit solitudo pro corpore, sed multò maximè pro animo. Fiat solitudo in intellectu, fileat Phantasia, non vagatur mens volubilibus cogitationibus; cùm autem intellectus tam sit volatilis, ligandus est; cui alligabitur potiùs, quàm illi, cui quicumque adherent ligati, sunt beati: quia fruuntur omni bono, in quo uno, est omnis beatitudo. Deo adhæreat Davidis exemplo. [b] *Mihi adherere Deo, bonum est.* Quod si homo duobus brachiis intellectus, & voluntatis, amplexetur Deum, eique adhæreat, tum demùm loquitur ei ad cor. Cum Deus loquitur ad cor, ô quomodò tunc ardet cor, ut gaudet, ut exultat, ut gestit, ut dilatatur! Tunc clamat: [c] *Cor meum, & caro mea, exultaverunt in Deum vivum.* Dum Deus loquitur ad cor, dat statim nobis cor novum, & fimus repentè viri secundùm cor Dei. Dum loquitur ad cor, uno momento diligimus Deum ex toto corde. Dum loquitur ad cor, confestim qui fuerant avari, fiunt liberales; qui iracundi, mites; qui impudici, casti; qui debiles, fortes; qui impii, pii. Cur Petrus, cur Andreas, cur Apostoli alii statim relictis omnibus secuti sunt Christum? Quia loquebatur illis ad cor. Cur Zachæus descendit confestim ex arbore, & excepit Christum gaudens, deditq; dimidium bonorum pauperibus? Quia loque-

(a) Ose. 2. 14. (b) Psal. 72. 20. (c) Psal. 83. 3.

loquebatur ei ad cor. Loquebatur Christus paucis
 verba ad cor Sauli. Quæ repenti metamorphosis
 Miraris tot virgines fuisse ad claustra, tot juvenes ad
 asceteria, tot eremicolas ad solitudines, Martyres
 ad carceres? Deus loquebatur illis ad cor. Dum
 Deus loquitur ad cor, sordet tunc omnis eloquentia
 Tullii, Theologia Platonis, Philosophia Aristotelis,
 ô quis non ambiat se abdere in sacrosanctam illam
 solitudinem, ut tot recipiat è cælo favores, à Deo
 gratias, tot beneficia, quot solent conferri dum
 Deus loquitur ad cor. Hic geminæ animæ facultates,
 intellectus, & voluntas, & innovabuntur, illustra-
 bitur, hic inflammabitur, quo quid fingi potest
 optabilius vel jucundius! Nam

Si dulce est oculis, videre lumen,

Quam dulce est animo, videre Numen?

19. DIES JANUARIII.

Vera scientia consistit in duobus punctis,
 quod Deus sit omnia, & homo nihil.
Laur. Iust.

Creatio I.
 Homi-
 nis.

Qui in principio creavit cælum
 & terram, post principium ex
 nihilo creavit te in terra, tu
 esses aliquando hæres cæli, Hæc sit igitur prima
 tua, cui te impendere debes, Scientia, scire te esse
 Nihil, Deum omnia. Ecce binas abyssos, Ni-
 hil, Omnia. Tu Nihil, Deus Omnia. Ut intel-
 ligas Deum esse omnia, prius descende ad aby-
 sum tui Nihili. Prima ergò in hac tua solitudi-
 ne meditatio, sit tui ex nihilo creatio. Creatus es
 homo,